

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αριθ. 49/10

È È

κατά Ελλάδα

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 28 Μαΐου 2013 σε επιτροπή με την εξής σύνθεση:

Elisabeth Steiner, *πρόεδρος*,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Ksenija Turković, *δικαστές*,

και André Wampach, *αναπληρωτής γραμματέας τμήματος*.

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 27 Νοεμβρίου 2009,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, κύριος È È ήταν Έλληνας υπήκοος γεννηθείς το 1935. Εκπροσωπήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κύριο Γ. Νικόπουλο, δικηγόρο του συλλόγου Θεσσαλονίκης.

Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Β. Κυριαζόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Ο. Σουροπάνη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Οι συνθήκες της υπόθεσης

Ο προσφεύγων ήταν πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της ανώνυμης εταιρίας **È È È È** εισηγμένης στο Χρηματιστήριο Αθηνών.

Στις 16 Ιανουαρίου 1997, η Επιτροπή Συναλλαγών του Χρηματιστηρίου του επέβαλε πρόστιμο για παραβίαση των διατάξεων του προεδρικού διατάγματος αριθ. 51/1992, σχετικά με τη δημοσίευση εκχωρήσεων συμμετοχών ανώνυμων εταιρειών των οποίων οι μετοχές είναι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο (απόφαση αριθ. 95/1997).

Στις 24 Ιουλίου 1997, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακύρωσης της απόφασης αριθ. 95/1997.

Στις 31 Μαρτίου 1998, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι η υπόθεση ενέπιπτε στην αρμοδιότητα του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών και παρέπεμψε σε αυτό την υπόθεση (απόφαση αριθ. 1260/1998).

Στις 30 Ιουλίου 1999, το διοικητικό πρωτοδικείο κήρυξε απαράδεκτη την αίτηση για το λόγο ότι ήταν πρόωρη (απόφαση αριθ. 8094/1999).

Στις 5 Ιανουαρίου 2000, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής.

Στις 5 Απριλίου 2001, το διοικητικό εφετείο ακύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση αριθ. 1735/2001).

Η Επιτροπή Συναλλαγών του Χρηματιστηρίου και το Ελληνικό Δημόσιο άσκησαν αίτηση αναίρεσης στις 7 Μαρτίου και 23 Απριλίου 2002 αντίστοιχα.

Στις 20 Οκτωβρίου 2008, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε τις αιτήσεις με τις αποφάσεις του αριθ. 3056/2008 και 3057/2008. Στις 19 Ιουνίου 2009, οι αποφάσεις αυτές καθαρογράφηκαν και θεωρήθηκαν.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Επικαλούμενος τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για τη διάρκεια της διαδικασίας που είχε εισάγει ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, καθώς και για την απουσία στο ελληνικό δίκαιο ενδίκου μέσου που θα του είχε επιτρέψει να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια αυτής της διαδικασίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Στις 29 Μαΐου 2012, η πρόεδρος του τμήματος στο οποίο είχε ανατεθεί η υπόθεση αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τις αιτιάσεις του προσφεύγοντος όπως αυτές εκτίθενται πιο πάνω.

Με την από 21 Φεβρουαρίου 2013 επιστολή, ο εκπρόσωπος του προσφεύγοντος ενημέρωσε τη γραμματεία για το θάνατο του προσφεύγοντος και για το ότι οι κληρονόμοι του δεν επιθυμούσαν να συνεχίσουν τη διαδικασία.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σε πολυάριθμες υποθέσεις στις οποίες ένας προσφεύγων απεβίωσε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, έλαβε υπόψη τη βούληση των κληρονόμων ή συγγενών του θανόντος να συνεχίσουν τη διαδικασία (βλέπε, για παράδειγμα, *Vocaturò κατά Ιταλίας*, απόφαση της 24^{ης} Μαΐου 1991, série A no. 206-C, σελ. 29, § 2, *Scherer*

κατά Ελβετίας, απόφαση της 25^{ης} Μαρτίου 1994, série A no. 287, σελ. 15, §§ 31-32 (*a contrario*), *Malhous κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας* (déc.) [GC], αριθ. 33071/96, CEDH 2000-XII).

Εν προκειμένω, οι κληρονόμοι του προσφεύγοντος δεν επιθυμούν να συνεχίσουν τη διαδικασία που αφορά την παρούσα προσφυγή.

Υπό αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν δικαιολογείται πλέον η συνέχιση της εξέτασης της προσφυγής υπό την έννοια του άρθρου 37 § 1γ) της Σύμβασης. Επιπλέον, κανένας ιδιαίτερος λόγος σχετικός με τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που εγγυάται η Σύμβαση δεν απαιτεί τη συνέχιση της εξέτασης της προσφυγής δυνάμει του άρθρου 37 § 1 *in fine* της Σύμβασης (βλέπε, *a contrario*, *Karner κατά Αυστρίας*, αριθ. 40016/98, §§ 20-28, CEDH 2003-IX).

Συνεπώς, πρέπει να σταματήσει η εφαρμογή του άρθρου 29 § 3 της Σύμβασης και να διαγραφεί η υπόθεση από το πινάκιο.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Αποφασίζει να διαγράψει την προσφυγή από το πινάκιο.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Elisabeth Steiner

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 25 Ιουνίου 2013.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος